

Светослав Овчаров

ЖИВ СЪМ!

OMETEO

СВЕТОСЛАВ ОВЧАРОВ

ЖИВ СЪМ!

СТИХОВЕ

Варна 2008

... и изведнџ ми скимна –
записах го!
След това бе вече ужасно късно!
Оказа се безвъзвратно забравено в
бъдещето...

Читателю,

Забърсах доста! Скалпът побеля.
Карачките отказват да ме слушат.
А чипът ми бая поизветрял
тъй често заявява снежна суша!

Скатавам се в деветия етаж,
изчеткан от ласкател вентилатор
и трупам своя предконечен стаж
с аптечно зареден акумулатор.

Надянал антихрист-противогаз,
цървули байови „Крачун и Малчо“,
с фанелка № 3 от „Адидас“,
забъркал непристъпно, плътно „калчо“,

не зная докога ще кютам в пас
в компютъра на чичо Свети Петър,
но мога да се хвана с теб на бас –
ще гилам между вас все още метър!...

Жив

Жив съм! Живея! Живуркам...
Вече не пея!
Чакам голямата хурка.
Смея да смея...

Мисля! Говоря! Усмиввам...
В моята гама.
Доста мърморя! И кихам...
Крехък е джама...

Сам съм! Тъй ми е хубуу!
С радио-екрана.
Доничка, Мара и Люба –
пълна забрана!

„Жив съм!“ – по телефона
га ме повикат.
Жив съм във панталона.
Вече хихикат...

Жив съм! Тука боли! Там!
Е,... се забравя...
Жив съм! Значи съм! Ритам!
Хайде, наздраве!...

Цветна бременност

Повдигам клепач – лекичко – цял!
Слънцето блъска очите ми с длан.
Новият ден гръмва – изгрял!
Свят в цветовете! Замаян! Пиян!

Вдишвам дълбоко сребърен цвят
с въздух прозрачен. Гърлото пее!
Жадните дробове с цветен свой глад
шумно нагълтват цял Менделеев!

Утрото цветно среща ме с звън.
Птици припяват в цветния град.
Бързо забравям сивия сън.
Новия ден зачевам във цвят!

Жив съм!

Нижа години! Живея!
Прочее – с чет в килограми...
С вехто албини търтея –
духват ми ланските дами...

Клатя си цял ден краката.
Кръстя се след всяка зима.
Питам все днешната дата
утре дали ще я има!

Влакове – мои акрани –
вият дисторжени ноти...
„Смей се, Палячо!“ ме кани
Канио на Павароти.

Чалги редят сочни гъски
със силиконови бузки.
Дръзко заливат ме дръзки
устнички – дръзки вендузки...

...Гледам света през екрана.
Пръскам искри с многоточия.
Капе във кухнята крана –
има ме, значи, и прочие...

Бях!

С извинение към почитателите ми!

В живота си пребродих доста сцени
горещи, хладни, душни, проветриви,
с прожектори, интимно замъглени
и глупави. Жени, жени ревниви!

Продавал съм чудесните си песни
на стари пепелници, папийонки,
на кухи тикви вносни и на местни
заслужили и пресноградски Донки.

Стърчали са край мене и дечица
с ушички-телефончета, очички,
обсипали китарните ми жици
с искрици от запалени мечтички.

Харесван, млад бях търсен, интересен.
С живота консумирахме се всякак.
Редувах вечерите песен с песен...
А днес утихнал, съществувам някак...

....Живота се търкаля, претъркаля.
Баирите му стават все по-стръмни.
И билото високо там преваля.
Не виждам вече върховете тъмни....

...А сцените отдавна не ме гаят...

Гордо!

Аз съм луд! Луд за коневръз!
Бос, обут, без чорапи даже,
в слънчокеф, със измръзнал хъс,
все съм луд – весело прокажен!

Без глава, тръшнат по очи,
нощя сънища разтягам.
Бъдеще сърбам със преди,
в тръст след сянката си бягам.

Луд – прелуд! Няма май по-по!
С китка от блондински косми
викам „хо“ – чува се с ехд!
Скачам ситно в седем осми!

Сключил съм със живота брак.
Тътря го, тичам с мръсна газ.
Тропам в такт в стария си фрак –
пръв тенор, само че днес бас!

К'во пък – луд! Бос, обут, но Луд!!!

Грешка ли?

Във моята студентска квартира
с легло в три на три квадратура,
с бутилка увяхнала бира,
с отдавна недишаща пура,

се срещнахме с нея случайно
в студеното коледно вече
да дишаме заедно тайно,
полегнали плътничко вечер.

Червата къркореха ситно
във тъмното през интервали.
Девоичето бе апетитно
и в мен апетита запали...

...Събуди ни първото слънце
отрудени, но отморени.
Живота дарил ни по зрънце
огледахме най-откровено.

Отметнал чаршафчето бяло,
замаян обратно политнах:
Лежеше до морно ми тяло
баш бабичка рошава, китна!...

Въпрос към мене си

Поглеждам балкона на блока отсреща –
вратата затворена, кученце дращи.
В очите набива познатото нещо –
висят с'страшна сила рояк пъстри гащи.

В съседния лелка изтърсва чаршафи,
под нея бял чичко цигара опъва.
От ляво пък сигурно гларус ще сгафи,
ако си повярва, че лук се нагъва.

Блести блока пищен, блести и хихика.
Едни дрехи носи, едни ноти слуша.
Балкон до балкон са си лика прилика
един друг се гледат и душат и гушат...

... Покривам се в хола, лош, разочарован
и дърпам до края пердета, завеси.
От гледката срещна до болка пресован
спонтанно избликва от мене: „Къде си!“

Обръщително

По-добре късно...

Уважителна госпожо мила!
Голямото ми самочувствие към Вас,
зареждащо ме със страст и сила,
дължа на този епичен за мене час,

светещ като крушка от сто вата,
със фанфарите на бигбендов меден брас
и обмяната на съществата,
посредством чорбичка армеена с бял праз!

Съм си финансово симпатичен,
излъчващ свежа любов погърдителна,
макар и простатно проблемичен
към съдбата безмерно самомнителна,

вляла в погледа ми липсвателност
откъм тленен чар, плуващ в пухкави
мощи,
с диагноза потребнодателност
от палави сънища и дневни нощи!...

...Умолявам Ви, гореща, скъпа,
най-помирително и снизходително,
възнагарден с Вас, под и над пъпа,
да ме удостоите насладително!

С. ОВЧ.

Зимна приказка

На тихия бял бряг до мидия дъх на морето
седяхме със нея, допрели ръка о ръка.
За пейка ни служеше лодка рибарска, която
отдъхваше морна без своите шумни весла.

Отгоре ни хвърляше нежни белтъци луната,
подсмъркваща облачно, без да си прави и труд
от там да осмисли въпроса, роден от играта
на двамата луди във тоз януарски лют студ.

Очите потъваха в срещното двойно зеркало.
Пламтеше във устните огън – разпалена жар.
Ръцете дълбаеха почвата с' своето рало
с наивната си „първа оран“ от този пазар.

До нас, срещу нас, съучастно туптеше морето.
Над нас ни намигаше с завист добрата луна.
Под нас пък ритмично поскърцваше лодката, дете
почиваше вълна, изкарана от есента.

И пясъка скришно надникваше бял от снега...

Отново...

Диалог

Тя го хареса. Той лудна по нея.
Бе ѝ единствен отново...
Той я нарече божествена, фея.
Тя бе на всичко готова.

Беше замаяна, луда, пияна!
Гледаше нея той само.
Розова, вечно от слънце огряна –
„Виждам те в нея, о, мамо!“

Може ли вечер да спи в легло шило
след сериал лют, латино,
щом е пронизан с отровното жило
на любовта в чаша вино!...

...Той я хареса. Тя лудна по него,
вярна, на всичко готова!
Той! Най-световен! Пред нея! Ей, де го!
Бе ѝ единствен! Отново...

Времена

Големият минал и малкият бъдещ
вървят във по пътя на всички.
Със тях, срещу тях и във двете посоки
се стрелкат и други камички.

Отгоре им слънцето служи всемирно
на своето място високо,
изпраща то остри стрелички ефирно
по плана си „Поко а поко“.

Кънти тротоара под хиляди стъпки
и всяка си знае цената.

И мигат с очички, и тракат със зъбки,
и бъркат комай времената...

Големият мърка, а малкият пърка –
типични различни съзнания!

И двамата май се надяват на щърка –
доставчик на нови създания!

Големият минал и малкият бъдещ
надбягват сегашното време.

Дали ще се сетят за третия съдещ,
въобще май, въобще не им дреме!...

Щампи

Всеки играе в живота!
Щампа – казвате – зрима!
Малка частица от квота.

Роличка, пантомима!

Тропам във него по чехли!
Свършвам със рима, без рима!
Колко успех? Колко взех ли?
Взимам, докато ме има!

Времето тича пред мене,
сменя сезони, режими.
Всеки с претенции за щение –
тоже – докато ме има!

Често по гръб се изтягам,
лете и в хлъзгави зими.

Все по-рахват се протягам.

Тъй е, докато ме има!

Гледам насреща в екрана
„мистър“ и „мис“ гилат прими!
Плуват във блясък акрани.
Пукат се набори крими...

„Жив съм!“ Да, щампа любима!
Жив съм, докато ме има!

Глад

Отново е нощ.
Отново съм с дама.
Отново часовникът трака над нас...
(Не дадох и грош
за новата мама,
която кандиса при мене от раз!)

Почиваваме пак
в отрудена гама.
И само часовникът буден брой.
Големият жак
умора все няма!
На думата дупка до дупка върти...

Отново сме пак.
Отново сме ние.
Отгоре ни трака тракалото в такт.
Юначка с юнак
пореден крак бием.
С живота сме сключили граждански пакт!

Отново сме в туш.
Отново се пием...

Добро утро, Пролет!

Кошута тропка във гората
и търси лишейче да копне.
Снегът бе още скрил в земята
трапезата ѝ да си зобне.

Надникна чаканата Пролет
и слънце хукна наполовинка
да чуе песничка във полет
на пухче, сгряло перушинка.

В зори пресякла е шейната.
Следите още я издават
и губят се в далечината.
А тука локвички остават.

И всичко скоро ще се върне,
ще пръкнат цветове и гъбки.
Животът всички ще прегърне –
копитца, лапички и стъпки!...

Диана

„Диана – Диана – Диана – Диана“ –
повтаряше ехото тихо в захлас!

„Диана – Диана – Диана – Диана“ –
рефрено припяваше късния час...

Зовяха богинята трепетно в мрака!
Молбата се носеше тъй на вълни.
Луната налагаше си да почака
и дълго задържаше своите лъчи.

От тъмното гларус нещастно изграка,
разперил планирайки волни криле.
Навярно си търсеше чайката-кака,
отново изгубила своето момче.

„Диана – Диана – Диана – Диана“ –
не спираше тъжният глас на нощта!
„Диана – Диана – Диана – Диана“ –
отекваше ехото от песента...

Летен дъжд

Светна, гръмна и прокапа –
замириса на земя.

Маца тръсна дясна лапа
и прибяга към дома.

Шаро тъжно реагира,
че кожухче разхлади,
поповлече с звън синджира
и под стряхата се сви.

А отгоре пък засили,
че и даже прекали.
По земята попрепила
първо ручейче изви...

Падай, дъждьо, падай, брате,
до кога, кой знае – пак!
Да си пийнем – благодат е!
Чак до следващото дзак.

На титя край морето

Разхождах карачки в следобеден час
по уличка пуста крайбрежна.
Прихванаха стъпките ми с' своя глас
вълничките, плискащи нежно.

В главата промъкна се ритъма жив
на песничка стара позната
и кацна във темпо върху моя гриф,
опънал лъчи от луната...

Зелени очички с голям интерес
на котенце ме проследиха,
а гларус от покрива с гласов абцес
във моя чест горд се изкиха.

Далече във залива кораб запя
последен мил поздрав към Варна,
изписал със злато на своята кърма
и римичката „лъчезарна“.

Подминах нататък със мойто титя,
загледан във нови картинки.
От многото вакса денят почерня –
намигна ми: „Скоро да спинкаш!“...

Сметка „Живот“

Живот – пет толкова скъпи букви,
начело с трудната отпред.
Пристъпват смело, после хукват
под строй, без строй, във ред, без ред.

В реката чакат ги рибари,
стаени с мрежи, плет до плет
и всеки иска да превари –
по буквичка, за свой късмет.

Улавят двете най-последни.
Доплува вечният Сизиф,
избутва тричките по-предни –
те стигат да останеш ЖИВ!

Живот – пет скъпи, вечни букви –
целуван, гонен и руган.
Рибарите по нещо чукват,
но стигат три за икебана...

Спомени

Спомени, спомени – падащи есенни листи!
Трупате шумави купища върху земята.
Смело оставяте своите дървета нудисти,
правите често горчива в устите ширата.

Чувам как всяко листенце докосва земята,
поздрав нечакан, очакван то тук ми донася.
Често отгоре погалва тъй нежно косата,
като любима, която със мен се занася!

Спомени – носят сълзи, карат да ръкопляскам.
Виждам без грим как от сцената ми се покланят.
Идват внезапно. Понякога честно се стряскам,
ако при себе си просто без такт ме поканят!...

Е, да, досещам се май защо бият дайрето –
липсвал четвърти на масата там за карето...

Чернова

Ноц е! Маса със лист бял!
Свети бялата луна.
Чака лъскав химикал
зов за чистата жена.

Черни букви пише той!
Черни думи с тях реди!
Мисли черни рой след рой
от главата си цеди!...

Листът скоро почерня
от изцапани стрелби!
Мозъкът му побеля
и повяхна, и се сви!...

Късно! Маса с мръсен лист!
Облак с плачеща луна!
Химикалът страда чист
до изцапана жена!...

Стил

Платното му блесна отпред във очите
с добре рикуширал от слънцето лъч.
Погледна той строго със вежди сърдити
и после изкара ги в левия тъч.

Отново се върна със тях на терена
и бавничко с крачка отстъпи назад.
Застина за миг – изтукана антена
и махна за поздрав, като на парад.

Изкара от чашата, пълна със четки,
най-късата – чудно бе как я видя –
и топнал в палитрата, като кокетка,
изцапа платното със малка черта.

Подскочи назад леко с двете карачки
и поглед забучи във своята творба.
Посегна за биричка и отварачка,
изфъска и шумно гълточна с уста.

Приседна на столче след залпа аврорен
със поглед – пламтящо огнище на трен,
решил като трудов човек неуморен
да кара нататък на следния ден!...

Мат?!

Спре ли човек да си се вдетенява –
рекъл е някога умен руснак –
почне ли мозъкът да му прощава
за кастанетите с марка „Трак-трак“,

тръгне ли често акъли да дава,
умно да казва на всекиго „дзак“,
почнат ли лагери да му загряват,
значи пиши го за Суходол – брак!

Ето че идва пак Нова година.
Пукат, гърмят във пират до пират.
Нова, че старата духна, замина
и ме остави със ланшната в пат...

Казват – такъв си, какъвто заслужиш!
К'вото си гукнал – сукнал си туй!
Дойде ли временце да се изпружиш,
пукнал – пиши го, колко ли муй!..

Та вдетеняваш и не вдетеняваш –
хълташ в позиция „сигурен мат“!
Матът пък сигурно ти обещава –
стягай багажа за другия свят!!!

По аверски

Когато чичо ми Петър-светията
си изпил кафенцето във джамията
и минавайки през чаршията
се поздравил със Соломонията,

достигнал на дома си дверите
се сетил изведнъж за тефтерите
със имената на аверите,
хлътнали под косите белите,

какво ли във момента чинат те,
преминали на живота мините,
затрупани със сняг от годините
и дали могат сами да го ринат те?

А те все някак се отчували,
макар и честичко боледували
и вече почти не поменували
животеца как са изхитрували...

Решил чичо ми Петър-хъшалията
да ги повика горе във светията,
че ангелите – геладжиите
не му уйдисвали вече на тапията!...

Дано!

Когато душата огладнее,
преди очите да се преситят от слуга,
умът безсловен пребледнее
и мозъкът се схване от леност и скука,
когато сърцето затлъстее
и затропа с бастунчето едва, чук-чук,
езикът от сутринта заблее
и за кой ли път „разсеян“ не Й казва – „Ела тук!“,
извикай „Милост!“ и ще усетиш
как вятърът на спомените ще те вдигне,
за да те отвее да закусиш
познатите сухи корички с намигване!...
Повярвай ми, светът ще те чуе!
Дано само още можеш да викаш!

Раздели

Човек непрекъснато се разделя!
Отначало е играчката,
после с детството си,
след това с другия до себе си
и накрая,
като не остане нищо друго –
със себе си!
И отива Там, при другите...

Кармен

Нещастни Хозе!
Горещата ти испанска кръв
не позволи да решиш
дилемата
„Той или аз“
със мургавата чепата красавица
до тържествуващата арена
с поредната победа на твоя враг
Ескамилио
по друг начин,
освен е неутешимо ридание
вън
над трупа на жертвата си!

„Ах, тия песни, стари песни“...

*На моя незабравим
маестро Евгений Комаров!*

„Ех, момичета (девойки мечтани)
и на два̀сет, и на трийсет по две!“ –
след шейсет и пета запя Богдана
само на трийсет, делено на две.

Аз също бях там във препълнен „Биад“
на сцената с Вили и „Студио 5“,
ужасно наивен, престъпно йощ млад,
възседнал криле на ментален свой джет.

„Ти идваш, любов“ и колко такива
издухах в нещастния мой микрофон.
И в тежки балади, в безчет молто виви
възпях свойта Варна със рими цял тон...

Останаха спомени тъжни, красиви!
Останаха звуци в стил „соц“ и без строй.
И образи, литнали „тамо“, но живи
на паднали тук във неравен лют бой!

Какво пък – да пееш, да свириш е лесно!
За всяко детенце – желана игра!
...„Но други песни, по-чудесни песни
не зная (честно) до сега!“

La comedia e finita!

Завеса!
Под разплаканите аплодисменти
и ехото на последния акорд,
Тонио вдишва.
сетната минорна въздишка
на залата
до следващия спектакъл,
с горчивата бучка захар
във чая
на живота.
Живот на палячо?
Не, Тонио!
Живот на Артист!
Тълпата плаща
да се смееш!
И тази вечер
„Комедията свърши!“...

Съветът на годините

На, Мишо Матеев!

„О, колко е красива!
Аз любя я, а тя се подиграва с мен!“
Така е, докторе! Но не унивай!
Тя пее песен с друг рефрен.
Животът е тъй цветен всеки ден!
Понякога – прекрасно тъмносив!
За младите – тревата с цвят зелен!
А изгревът на залеза е тъй красив!...

Красивото е цветенце за кичене.
То радост е, с усмивка ний му кимаме!
Щом нямаме си блян свой за обичане,
да любиме това, което имаме!

На Бора

Бора – бурен, студен вятър!

Огнен, врящ вулканен кратер!
Лукче – сто процента мента?
Не! Заявка – бъдещ „Пратер“
с молив, четчица и бленда!

Моливът започна всичко –
„Паднал дънер над реката“.
И чертичка до чертичка
низа майсторски ръката...

Но съвсем не бе тъй лесно
да повярва в своята сила
и че толкова чудесна
красота в ръце е крила!

Вае и рисува честно
Лиза-Дона, Лиза-Мона,
а и с по-по-най ѝ блесна
музата пред микрофона!

Бора – впрегната стихия
от енигма и фурия –
стана чакана месия
във артсветска парадия!

Бора – бриз ухаещ, топъл...

Подарък

Игра-случайност ги събра
пред сто очи на пейка в парка.
Съдбата беше пак жена,
отровно вкусна и по мярка.

Повдигна плахо свойте две,
видя му се огромна, двойна!
Затвори ги, като дете –
тя кукна му от клонче пойна.

Прободена от сноп стрели
с метличката на баба Яшка,
във нея пък затрополи
пантофката на Пепеляшка.

Мигът нослетата свари,
божурни бузки запламтяха
и две места в едно съши
на пейката, като под стряха.

Луната смигна, поигра
и падналия мрак прониза.
Пред сто очи сърце запя
със другото в дует реприза...

...Игра-случайност ги събра
и подари на Мона Лиза!

Фантазия

На лунна светлина
във парка край морето
я срещнах.
На лунна светлина
вълничките се плискаха,
блестяха
и пърхаше ръката ѝ
във моята,
като плашливо птиче,
сгушило се в лъч
от лунна светлина...
На пясъка със мидени черупки
седяхме в огъня
от лунна светлина.
Косата ѝ бе коледна елха,
обсипана с' свещички,
запалени
от лунна светлина!
На лунна светлина
очите ѝ искряха,
очите ѝ крещяха,
щяха
на лунна светлина!...

Диагноза

Недей ми казва, че си моя!
Не, моля те, не трябва нужда!
Отдавна зная, аз съм твоя
и ти не може да си чужда!

В очите ти искри играят.
Очакват устните атака.
Кого да слушам все не зная –
ръцете или двата крака...

Ръцете ми висят надолу...
Надниквам в устните ти бледи.
Ответ очаквам – дуе, соло,
в очите ти да се огледам.

В очите ти чета и вярвам.
Очите ти – настолна книга.
Докосна ли ги, се опарвам.
Навсякаде ме те настигат.

Очите ти говорят: Твоя!
Очи, вий моя параноя!

Слух

Измислих слух! Разкошен слух!
„Той – шевна гаче ли е машина!
И още чух... Да, още чух –
Толчава... че и половина!“...

И този страшен, гърбав слух,
залял града като лавина,
създаде нов, каба петух,
измайсторен от крехка глина.

И литнал кат' снежинки пух
по улици и по градини,
обърнал стария евнух
в самозаредна карабина,

озори новия петух
със листа рязан от смокиня –
натаманен като кожух
да скрие нещо, що не чини,

че този слух тъй дългоух
отприщи моето албини,
превърна ме от рунгел глух
в Бетовен, Моцарт и Пучини...

Б. А. ... Измитам сутрин морен, кух,
рой росни прашки и бикини...

Тайна

Произведох си тайна красива.
Луднах! Жестоко във нея се влюбих!
Браво! Изглежда, че още ме бива!
Даже и „по“, щом ума си изгубих!

Страшничка беше си моята тайна!
„Случка“ му струваше – кой я узнае!
Мъничка, смешна, чаровна, омайна –
ако научиш я, луд ще се каеш!

Няколко време я крих от Земята.
Крих я така, и от себе си даже!
Бъдната бърках със старата дата
и паметта ми взе да я маже.

Все пак в началото беше си тайна!
Кътах я нежничко и се гордеех!
Не че си беше тя толкова крайна,
но щом се сещах, песен ѝ пеех.

Крих я, укрих я, успех да я скрия!
Млъгнах и малкото думички щавих!
Хапвах през ден и от страх спрях да
пия.
Връзки със хора, животни оставих...

...Другите, себе си, прав ошашавих!
Толкова крих я, че сам я забравих!...

Тъжно!

*На Вечно живата моя маестра
Елизабет Рутгерс!*

...И пее животът ми своите песни!
И тъжни, и весели, с дни ги редува.
Словата им впрочем не са никак лесни
по мярка за нотите да ги обуват.

Звучат си най-честичко тъй, акапелно,
невтасали още докрай музикално.
Чаровни, но грапави, неравноделни,
със думи все зле подредени, нахални.

Бих искал да си ги строявам в редици
и „ла“ да им давам с добро камертонче.
Да пускам най-харните си ученици
да литват по вятъра смело със конче.

Но кой да ми каже! И аз рядко питам
кога да посегна, с коя химикалка.
С кой крак срещу бурите трябва да ритам.
Те вече и двата ме слушат тъй малко!...

Опитвам да пея от негови песни,
да правя горчивите стихове сладки.
Но блъскам стени в коридорите тесни!
Глас мой, и ти вече не плуваш тъй гладко!

А пее животът ми своите песни...

Фъркач — фъргач

/ майтан/

На д-р Петър Костов!

Фъркач очилат карал бързо фъркало
със перка, с толчави криле пред куйрука.
Кормило въртишквал, кракувал педала
и фъргал камънчета с прашка връз тука.

Фърчал той, фърчал си и фъргал ли, фъргал
и като се фъргал, най-доста учуквал.
Със хората ходещи значи се дърлел,
понеже защото главите им пуквал!

Един ходач ревнол от долу каздисан:
– Фъркач такъв, стига си фъргал от горе!
Ще кацнеш все някога тука надрисан
и работата ти е скината, море!

Фъркачът обаче понеже все фъргал,
си свършил камънчета, скършил мотора,
престанал да перка, престанал да рърга
и цопнал тук долу при долните хора...

О, минало!...

Нахлуха в мен без аудиенция,
като разстроен брас в Биг бенд,
куп шарени реминисценции
от детството до днешен ден.

Ин витро в сивото се скриха
по гънки криви, в къоркюше,
насядаха и се запиха
с високоградусно менте.

Изтупаха праха от глории,
хвърчаха спомени в бял пух
и вдигаха заспали щори
от образа ми на евнух.

Петелът в мене замърмори,
прегрял от този турболент.
Изпъшка тежко, тежко: „Сори!“,
нагазил в минал мой потент!...

Ударих няколко стакана
да вляза в старото забвение,
замезих тлъсто с икебана
и върнах името на гения!

Мишена

Зло око ме накълва по джоба.
Видимо – едва-едва подут,
той повика завист – чиста проба –
за атака във стила на Брут.

Клюн заби ми друг авер в петата
и разчувствал се, като Ахил,
сам излязох с болка от играта
и оставих другите на Нил.

И жена ми пробва да ме кусне
с хапки едри в зъби на глиган.
А преди съвсем да ме напусне,
схруска ме в пържолки на тиган...

Май насърбах много напоследък!
Супата ми доста загорча.
Случих на най-черния си петък!
Но така е, щом над вси стърча!...

Актуално питане

Казаха ми с апатичен тон:
„Вече си прочетен вестник!“
Че изчезнал онзи вихрогон
със нозе, криле и песни!

Седнах и помислих с интерес –
прави са май тез критици!
Значи съм изпаднал във регрес –
зоб за техните езици!

А дали съм крехък хап за тях?
И дали – все още вкусен?
Може би съм станал за посмях,
па макар и строг, намусен?

Вестник ме изкараха те, стар!
Стар кавал във стара гама!
Питам се, а с кой ли друг другар
ще завиете салам? А?...

Последно желание

Живях далеч от Рим, Париж и Бирма,
във Варна, в махалата малката.
Дано проводят ме поне четирма,
че да ме хвърлят в катафалката!

СЪДЪРЖАНИЕ

Читателю,	7
Жив	8
Цветна бременност	9
Жив съм!	10
Бях!	11
Гордо!	12
Грешка ли?	13
Въпрос към мене си	14
Обръщително	15
Зимна приказка	16
Отново... ..	17
Времена	18
Щампи	19
Глад	20
Добро утро, Пролет!	21
Диана	22
Летен дъжд	23
На тия край морето	24
Сметка „Живот“	25
Спомени	26
Чернова	27
Стил	28
Мат?!	29
По аверски	30
Дано!	31
Раздели	32
Кармен	33
„Ах, тия песни, стари песни“	34
La comedia e finita!	35
Съветът на годините	36
На Бора	37
Подарък	38
Фантазия	39
Диагноза	40
Слух	41
Тайна	42
Тъжно!	43
Фъркач — фъргач	44
О, минало!... ..	45
Мишена	46
Актуално питане	47
Въпрос	48
Маниак	49
Последно желание	50

От същия автор:

1. „Смешни и поучителни мърбъркащи истории“ - проза
2. „Бульон трезве“ - стихове, хумор и сатира
3. „Луд за обич“ - лирика
4. „Криво село“ - разкази в прави рими
5. „Вчерашни кюфтета“ - хумор и сатира
6. „Другият грешник“ - лирика
7. „Многоточия“ - лирика
8. „Секс през сълзи“ - смешна еротика
9. „Живот – к’во по-несериозно!“ - лирика
10. „Не съм ти длъжник, живот!“ - лирика
11. „Живот в си“ - лирика
12. Имейли от Уногондурия - стихове
13. 13 - стихове

Светослав Овчаров
ЖИВ СЪМ!
с т и х о в е

—
Българска, първо издание

—
Коректор: Катя Бакърджиева
Корица: Светослав Овчаров
Графично оформление и предпечатна
подготовка: Иорданка Богдева

—
Издава: ОМЕТЕО
ISBN: 978-954-92020-4-5